

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

[ΤΟΣ CHARLES LE COFFIC]

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Έχετε άκοιτσι να μιλούν για τον Κόκκινο Μαρκήσιο; Ήταν ο προπαλλος μου, ελεε ο Λουμάρι, άρχίζοντας να διασχίζω με μεγάλα βήματα την σάλλα.

Η τοπική παράδοσις, που συμφωνεί σ' αυτό με τα οικογενειακά μας πορτραίτα, τον παριστά ένα άνθρωπο πολύ βαρβαρό, με το μέτωπο χαμηλό και προεξέχον, το στήθος τεράστιο, τα μάτια μικρά σκληρά, και γαλλόχρωμα, το κεφάλι και το μισό πρόσωπο σκεπασμένα με κόκκινες τριχες, τόσο κόκκινες, που νόμιζε, πως έβγαζαν φωτιές. Από αυτές προήλθε και το παρατσούκλι του «Κόκκινος Μαρκήσιος», που μπορούσε πολύ άρτια να του δοθη και για την κτηνωδία του, για τους διαφόρους φόνους; και βιοπραγίες, πραγματικές ή φανταστικές, με τις όποιες τον φόρτισε το πλήθος.

Δέν υπάρχει κανένα άδίκημα, που να μη του το άποδίδουν. Η σκληρότης του προς τους ύπηρετους ήταν άπιστευτή, δέν τους συγχωρούσε το παραμικρό λάθος, τους έσπασε στο ξύλο.

Κι' άπορώ αν' άλλητιμ πως ήσαν έτσι έννοια τα πράγματα όποτε αυτός, ο διαβολάνθρωπος, να βρη γυναίκα νέα, πλουσία, κομψή και χαριτωμένη. Το βέβαιο έν ποτέως είναι ότι παντρεύτηκε και ότι η γυναίκα του ταυ χάρισε δύο δίδυμα, που θα ήταν δικτά περίπου όταν κατα την στιγμή που συμβαίνει η ιστορία μου. Το βέβαιο επίσης είναι, ότι ο γάμος δέν τον διόρθωσε ούτε πολύ, ούτε λίγο.

Η μαρκησία Λουμάρι, άποσάφθηκε άπογοητευμένη έν τω μεταξύ από Λαντιόν κοντά στους γονείς της. Ο δέ Κόκκινος Μαρκήσιος κράτησε τα δύο δίδυμα και τα άνέτρεψε με πραγματική άφοσίωσι.

Ήταν τέλος φθινόπωρο, Ο Κόκκινος Μαρκήσιος είχε άποφασίσει να δώθη στα δύο τον δίδυμα, που θα τον συνάδειαν για πρώτη φορά, άνεβασιμένα έπάνω σε δύο μικρά άλογάκια, την ειχαριστήσι ένός μεγάλου κυνηγιού άγριοκούρου σά δάση του Κοτόν-Σάτ.

Το ξύο βρέθηκε εύκολα. Λογάρισαν όμως χωρίς τον έννοδογο, γιατί ο άγριοκούρος διασχίζοντας τη διάβαση του Πέν-αρ-Λάν, είχτηκε στις λόχεις του Λουαί, διεσχίσε ένα μικρό πορθύο, γύρισε πάλι κάτω στην λόχη και θά διέφυγε άναπόφικτα από τους κυνηγούς αν ο μαρκήσιος, μαντιόντας το κόλπο του ξύου, δέν έσπευδε να στείλη ένα από τους ύπηρετας του με μερικά σκυλιά, στην είσοδο των στενών του Ροσίφ (ένε τόνομα που έφερε έκείνη την εποχή Ροσσάλλι), όπου μοιραώς θα έβρισκε ο άγριοκούρος.

Ο ύπηρετής παρεξήγησε τις διαταγές του κυριου του η τοποθετήθηκε επίτηδες από την άλλη πλευρά του Ροσίφ, μεταξύ της Γοέβης και του βράχου; Ο Ζοράν Λεμιγόν-έντι λέγοντας ο ύπηρετής αυτός-ήταν ένας παλιός άγρονόμος; στο Πλοσγά, μεγαλόσμου, ζωηρός, γεμάτος από σφριχός, με άσταλμένες κνήμες και σιδερένια γροθιά. Δέν είχε πολύ καιρό που πήγε στην ύπηρεσία του πύργου και έως τότε δέν έδωσε καμιά άφορη παραπόνο, είχε δέ υποχύρη σ' όλες τις άνάγκες της ύπηρεσίας του με τέτοιο ξήλο, ώστε είδε κι' αυτή την άρραβωνιστική του ν' άρπάζεται από το μαρκήσιο τή παραπονή άκριβώς των γάμων των, χωρίς να θυμάση, χωρίς ν' άντιμιλήση!

Για την άναιδή αυτή άρπαγή ο Ζοράν δέν έφρανετο να κρατά καμιά μνησικαλία κατά του μαρκησιου. Όσοι όμως τον ήξεραν κουνούσαν το κεφάλι τους άπορώντας πως ο Κόκκινος Μαρκήσιος είχε φανε τόσο άνόητος, ώστε να δεχθή στην ύπηρεσία του ένα άνθρωπο, που είχε προσβάλλει με τέτοιο τρόπο.

Ο άγριοκούρος, άπολούθησε άκριβώς τον δρόμο που προείδε ο μαρκήσιος, πρόβαλε στα στενά του Ροσίφ, και μπόρεσε να πάρη τον άνθρωπο και να εξαφανισθή. Μπορείτε να φαντασθήτε τον θυμό του Κόκκινου Μαρκήσιου, όταν έφθασε επί τόπου. Άμέσως δίκασε το κυνήγι και διέταξε να ζητήσουν τον Ζοράν Λεμιγόν και να του τιν φέρονε νεκρό ή ζωντανό.

— Έν είσαι που τοποθετήθηκες απ' τ' άλλο μέρος του Ροσίφ; — Μάλιστα αδέντια, είπε ο Ζοράν χωρίς να ταραχθή και χωρίς να χαμηλώση τα μάτια του. — Ξέρεις, παληάνθρωπε, πως έχω ένα φάρμακο αλόνοστο για να βουλώνω το στόμα στους σιδάδες του είδους σου; Στην άρχή είχα σκαπό να σου δώσω δύο-τρία χιουσιόκια. Άξίζεις όμως περισσότερο... Βερντούρε! Ποντούά! Λαρκιέ!

— Παρόν! Αδέντια, είπε καθέννας απ' τους φίλακες. — Πάρτε από εδώ πτόν τον άχρηστο, διέταξε ο μαρκήσιος. Βγάλτε του τα παπούσια! Και να τον μαστιγώσουν εδώ μπροστά σ' όλους σάν παληάσκυλο που είναι!

Ήξεραν τόσο καλά τον τρομερό μαρκήσιο, ώστε κανένας, ούτε οι φίλακες, ούτε η παληή άρραβωνιστική του Ζοράν, δέν έτόλμασε ν' άπειθήση στην διαταγή, που βγήκε από το στόμα του. Ο Ζοράν, άλλως τε, δέν άντιστάθηκε καθόλου. Άνάσθητος, στον έξουτελισμό καθώς και στον πόνο, δέν έβγαλε ούτε μια φωνή σ' όλο το διάστημα που διήρχεσε το άτιμωτικό μαρτύριο, και όλις, όταν το χέρι της Μόνως τοδωκε το πρώτο χτύπημα, άφισε να φανή μια έλαφρη φρικίασι:

— Συγγώρησέ με, Ζοράν, είπε αυτή χαμηλόφωνα.

Ο βούδουλας περνώντας από χέρι σε χέρι, είχε αινιώσει σε λίγο τα πλευρά του δυστυχισμένου. Καθισμένος έπάνω στο δυνάτο του Βουργουνδικό άλογο, με το δεξι χέρι στην μέση, ο Κόκκινος Μαρκήσιος, έπιστοιότοσε στην τιμωρία του Ζοράν, χωρίς την παραμικρή συγκίνηση. Άπλιτα του δ' Αλλάν και ο Έρρίκος-τα δίδυμα-κίτταξαν χωρίς να καταλαβαίνουν.

— Φτάνει! είπε επί τέλους ο μαρκήσιος. Να τον λίσουν και να του ξαναβάλουν τα παπούσια. Λοιπόν! Άχρηστε, έξεκολούθησε όταν ο Ζοράν σηκώθηκε χλωμός, άλλω με το μάτι άποφασιστικό, είσαι πάντοτε τόσο ύπερηφανος;

— Πάντοτε, είπε ο Ζοράν.

— Πώς! Το μάθημα λοιπόν σου είταν μικρό; Διάβολε! Θα το ξαναρχίσουμε, άφοι το λέει η καρδούλα σου. Άλλά αυτή τη φορά...

Δέν πρόφρασε να τελειώση. Εποφελούμενος της άποσεύλας των φυλάκων του, ο Ζοράν, μ' ένα πύδημα, έφρασε το ένα δίδυμο-τον Έρρίκο-τόν άρπάξε από τη σέλλα σάν ένα φτερό και φορτώνοντας τον στον ώμο του, ώρμησε προς το ύψωμα του Ροσίφ.

Η άρπαγή έγινε τόσο γρήγορα που οι ύπηρεται του μαρκησιου, άπολιθωμένοι, δέν σκέφθηκαν να επέμβουν. Όταν το συλλογίσθηκαν, ο Ζοράν με την λεία του, πηδώντας από βράχο σε βράχο είταν πλέον στα μισά του δρόμου που οδηγεί στην κορυφή. Το αίμα που έχασε δέν έφρανετο να του έχη άφαιρέση τίποτε από την ελαστικότητα του.

Ο Μαρκήσιος μόλις πέρασε η πρώτη στιγμή της έκπληξως άρπάξε την καρμπίνα του και σημάδισε τον άρπαγα του γυιού του.

— Στάσου! φώναξε ήρω φρενών. Στάσου, άλλω, γιατί άλλω... Ο Ζοράν μετρίσεσε περιφρονητά. Ένας γρηνοός, τριακόσιον ποδών ύψους τον χάρισε από τον μαρκήσιο. Σ' αυτό το ύψος, μπορούσε να προκληή χωρίς να φοβάται τιμωρία του κυριου του. Ο μαρκήσιος το έννοχος και άλλόνοτας τόνο, φώναξε:

— Ζοράν Ζοράν, σε ζικετώω, στάσου! Στάσου και σου δίνω χαρι.

— Μά! είπε ο Ζοράν. — Θέ σου άποδώσω άκόμη την άρραβωνιστική σου. — Θα της άποδώσει και την τιμήν της, Κόκκινε Μαρκήσιε!

— Κάνε λοιπόν μόνο σου τις συμφωνίες σου, δαιμόνι! Ζήηθρε δεί θέλεις.

— Ότι θέλω! είπε ο Ζοράν, με τα μάτια φλοισμένα και τη φωνή βραχνή και σφριχτή. Θέλω να υποστήτη μπροστά σ' όλους στην θέσι που ήμουν από όλιγο, το ίδιο μαρτύριο, στο όποιο διατάξατε να με υποβάλλουν. Θέλω να σας βγάλουν τα παπούσια, όπως έβγαλαν σε μένα, θέλω να σας μαστιγώσουν, όπως έμένα και θέλω έκείνος, που θα σας δώση το πρώτο χτύπημα να είναι ά! ά! να είναι αυτός, που σας είναι περισσότερο άγαπητός, το παιδί που σας μένει, ο γυιός σας! Άλλών, Αδέντο.

— Κατορμένε! βραχνήθηκε ο Κόκκινος Μαρκήσιος. — Ξέρεις σε ποιόν μιλάς;

— Άρνείσθε; είπε ο Ζοράν.

Τότε...

Και έτοιμώσθηκε να ανοίξη τα χύμα του και ν' άρψη τον μικρό Έρρίκο, που μουγγος από τον τρομο, με τις κόρες των ματιών διασταλμένες κρημόνοκ στο κενό.

— Μή! Μή! πρίμκε άκούη λίγο... Μην τ' άρνις; Ζοράν... Δέν είπα την τελευταία μου λέξη...

— Έγώ είπα την δική μου, Αδέντια. Την δεχόσαστε ή όχι;

— Α! θα μου το πλέρωσες, ληστή! μουγγόσε μέσα του ο Κόκκινος Μαρκήσιος, κίνωντας σημάδι στους φυλάκες να πλησιάσουν.

— Ακούσαστε σείς, έφώναξε. Επειδή αυτός ο άνθρωπος το άπαται, μεταχειρισθήτε με, όπως τον μεταχειρισθήκατε.

Ήταν μια σερνή τομερή. Σε κάθε χτύπημα του βούδουλα, που σιμάτωσε τα πλευρά του μαρκησιου, η φωνή του Ζοράν, από πάνω, άνηχούσε:

— Δυνατώτερα, Δυνατώτερα! Πρέπει να σκάση το πετόι του,

